

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 stycznia 2018 r.
wniosku **A. K.**

o wznowienie postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Apelacyjnego
w [...] z dnia 23 października 2017 r., sygn. akt III AKzw [...], utrzymującego
w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 1 września 2017 r.
umarzające postępowanie wykonawcze w przedmiocie warunkowego
przedterminowego zwolnienia
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 listopada 2017 r. A. K. wniósł o wznowienie opisanego
na wstępie postępowania podnosząc, że udzielenie mu warunkowego
przedterminowego zwolnienia z reszty kary pozbawienia wolności „jawi się
w sposób oczywisty”. Wniósł także o dopuszczenie dowodów z dokumentów,
wskazanych w swoim wniosku oraz o zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości
Unii Europejskiej z pytaniem prejudycjalnym, przy czym nie sprecyzował treści tego
pytania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z treści analizowanego wniosku o wznowienie postępowania wynika jego
oczywista bezzasadność, w związku z czym należało odmówić przyjęcia tego
wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

Instytucja wznowienia postępowania należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie w odniesieniu do prawomocnych orzeczeń, które nie mogą być wzruszone w innym trybie, oraz na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Nie da się zatem pominąć, że z niniejszym wnioskiem o wznowienie wystąpiono w postępowaniu wykonawczym. W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się (zob. m.in. postanowienia Sadu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2004 r., IV KO 35/04 oraz z dnia 15 kwietnia 2010 r., III KO 33/10), że wznowienie postępowania w postępowaniu wykonawczym jest dopuszczalne tylko w zakresie przekraczającym możliwości zmiany postanowień na podstawie art. 24 § 1 k.k.w., a przy tym, że wchodzi ono w rachubę tylko w razie wystąpienia przesłanek prawnych, o których mowa w art. 540 § 1 pkt. 1 i art. 540 § 2 i 3 oraz w art. 542 § 3 k.p.k. (przy stwierdzeniu z urzędu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k.).

Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1247) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania pod kątem jego oczywistej bezzasadności ze względu na hipotetyczną możliwość uruchomienia tego trybu postępowania. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej, czy też, że treść wniosku nie daje żadnych rzeczywistych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia, określonych przepisami prawa procesowego (zob. przykładowo

postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15; z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16; z dnia z dnia 19 stycznia 2016 r., V KO 77/15; z dnia 26 czerwca 2017 r., III KO 45/17).

Taka właśnie sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Wnioskodawca w żadnym punkcie swojego pisma nie podnosi jakiegokolwiek z kodeksowych przesłanek wznowienia postępowania na podstawie wymienionych powyżej przepisów prawa. Poprzestaje na obszernym cytowaniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, jak również Trybunału Konstytucyjnego – bez związku z nawet ogólnie zarysowanymi zastrzeżeniami do kończącego postępowanie postanowienia Sądu Apelacyjnego. Dodatkowego w tym kontekście podkreślenia wymaga, że wniosek nie zawiera żadnej argumentacji pozwalającej na jej rozważenie po myśli art. 540 § 2 i 3 k.p.k. Niezależnie od powyższego zaś wypada zauważyć, o czym była mowa na wstępie, że zagadnienia związane z obliczaniem okresu niezbędnego do ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie nie mieszczą się w kręgu ustawowych podstaw wznowienia postępowania, lecz podlegają rozwiązaniom przewidzianym w prawie karnym wykonawczym.

Z tych zatem względów Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.